

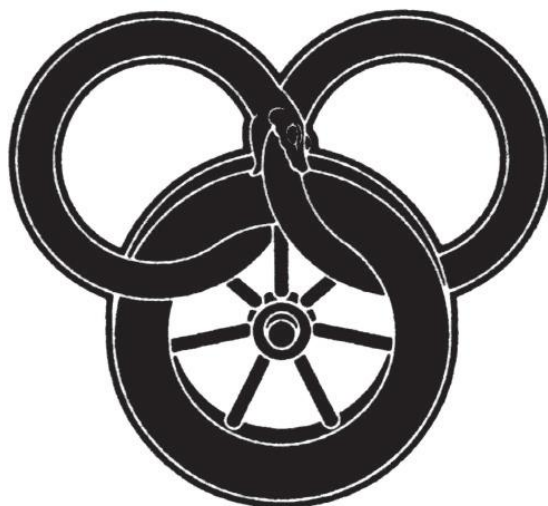
Calea pumnalelor, ROBERT JORDAN

Volumul VIII din seria *Roata timpului*

***Calea pumnalelor*, ROBERT JORDAN**

Ciclul Roata timpului

Cartea a opta

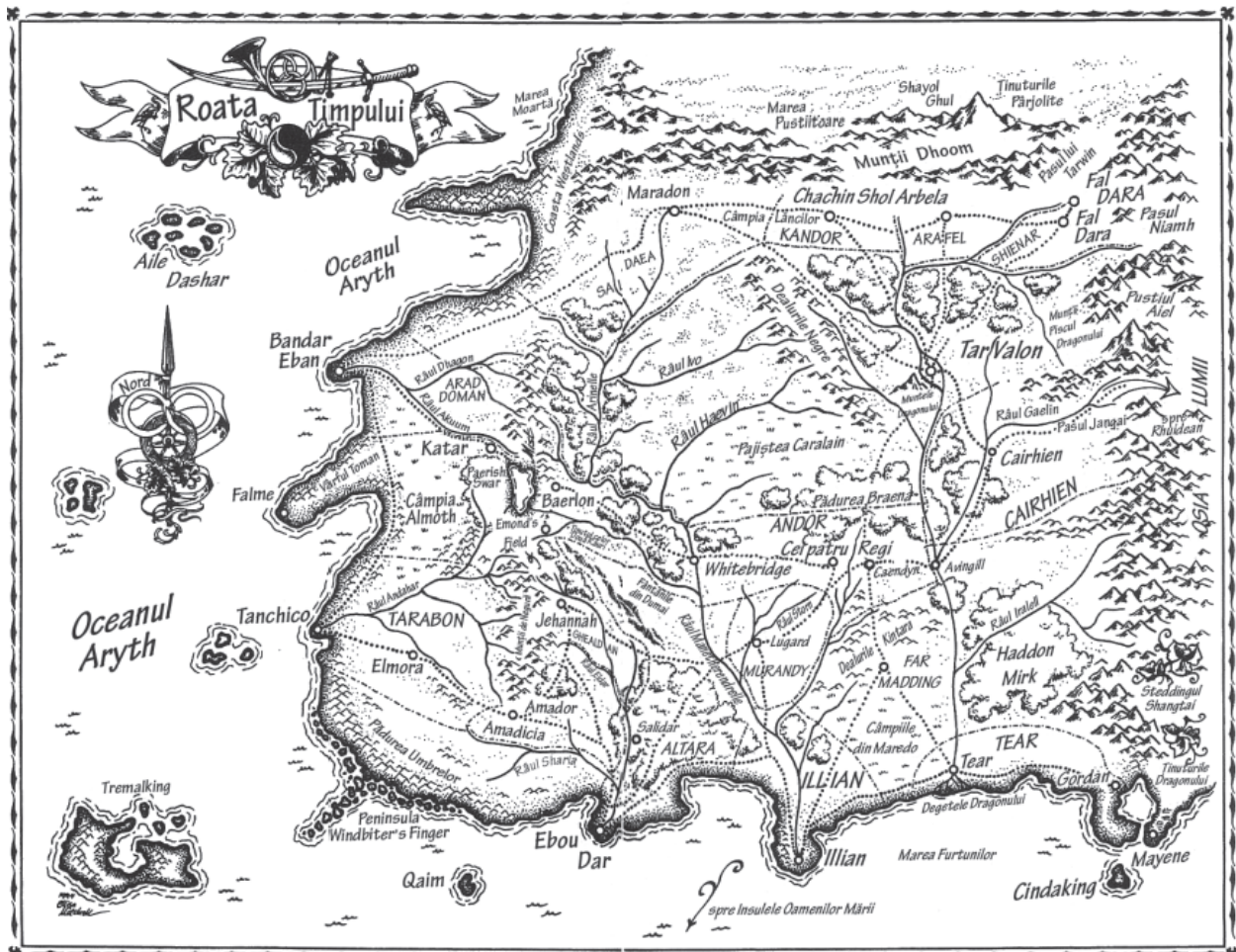

Pentru Harriet

*Lumina mea, viața mea, inima mea,
pentru totdeauna*

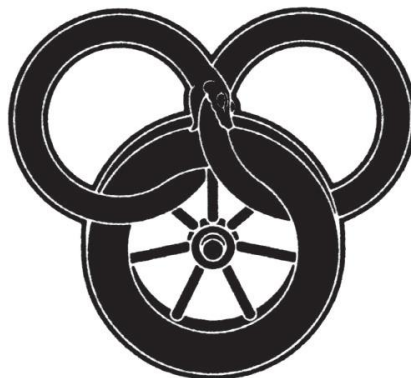
„Cei care vor să stea la masa celor puternici trebuie să urce calea pumnalelor.“ Adnotare anonimă scrisă cu cerneală pe marginea unui manuscris de istorie (care se crede că datează de pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim) din ultimele zile ale Conclavelor Tovan.

„Pe culmi, toate căile sunt pavate cu pumnale.“ Vechi proverb Seanchan

PROLOG

Aparențe înșelătoare

Ethenielle văzuse chiar și munți mai joși decât aceste Dealuri Negre care nu-și meritau numele, fiind niște ansambluri uriașe și asimetrice de stânci, pe jumătate îngropate, brăzdate de trecători abrupte și șerpuitoare. Unele dintre aceste trecători ar fi făcut până și o capră să șovăie. Puteai călători trei zile prin păduri uscate de secetă și pajiști acoperite cu iarbă uscată fără să vezi țipenie de așezări omenești ca apoi, brusc, peste o jumătate de zi, să dai de șapte sau opt cătune, toate izolate de restul lumii. Dealurile Negre nu erau un loc propice pentru fermieri, fiind departe de rutele comerciale și mai neprietenoase acum decât de obicei. Un leopard sfrijit, care ar fi trebuit să dispară la vederea oamenilor, privea de pe o pantă abruptă, la nici treizeci de metri distanță, în timp ce ea trecea călare însoțită de escorta ei în armuri. Înspre apus, vulturii se roteau răbdători în cercuri, de parcă ar fi prevestit ceva. Niciun nor nu umbrea soarele sângeri, deși existau nori. Atunci când sufla, vântul fierbinte ridica ziduri de praf.

Însoțită de cincizeci dintre cei mai bravi oameni ai ei, Ethenielle călărea fără griji și fără grabă. Spre deosebire de legendara ei strămoașă, Surasa, ea nu își făcea iluzii că vremea i-ar asculta dorințele doar pentru că deținea Tronul Norilor, așa că era preocupată doar să se grăbească... Li se poruncise să mărșăluiască. În scrisorile lor codificate cu grijă și păzite îndeaproape li se ceruse ca fiecare în parte să călătorească fără a atrage atenția. Nu era o treabă ușoară. Unora li se părea imposibilă.

Încruntându-se, ea se gândea cât fusese de norocoasă că ajunsese atât de departe fără să ucidă pe cineva, ocolind acele cătune neînsemnate, chiar dacă fusese nevoită să își prelungească pentru câteva zile călătoria. Cele câteva steddinduri sau Ținuturile Ogierilor nu reprezentau o problemă – de cele mai multe ori, Ogierii nu se amestecau în treburile oamenilor și, în ultima vreme, cu atât mai puțin, pare-se – , însă satele... Erau prea neînsemnate ca să aibă iscoade pentru Turnul Alb sau individul care pretindea a fi Dragonul Renăscut – poate că el chiar era; ea nu se putea hotărî care variantă era mai rea – însă aveau

negustorii ce treceau inevitabil pe acolo. Aceștia purtau vorba ca pe mărfuri și discutau cu oameni care, la rândul lor, vorbeau cu alți oameni, zvonurile răspândindu-se ca afluenții unui râu prin Dealurile Negre și în lumea din afară. Din câteva cuvinte, un păstor nebăgat în seamă putea aprinde un foc de semnalizare care să fie văzut de la două mii cinci sute de kilometri depărtare. Genul de foc care ar fi aprins pădurile și pășunile. Poate chiar orașele. Țările.

– Oare am făcut alegerea corectă, Serailla?

Supărată, Ethenielle schiță o grimasă. Deși nu mai era doar o fetișcană, cele câteva fire cărunte nu o făceau suficient de matură încât să nu-și dea drumul la gură fără să gândească. Hotărârea era luată. Doar se gândise la ea. Numele Luminii fie pomenit! Nu era atât de lipsită de griji pe cât își dorea să fie.

Prima consilieră a lui Ethenielle își aduse iapa fumurie mai aproape de calul negru și lucios al reginei. Cu fața rotundă și blajină, cu ochi negri și vigilenți, domnița Serailla putea trece drept soția unui fermier care se trezise brusc într-o rochie de domniță, însă mintea ce se ascundea în spatele acelor trăsături simple și transpirate era la fel de ascuțită ca a oricărei Aes Sedai.

– Celelalte căi ar fi adus cu ele alte riscuri, nu neapărat mai mici, zise ea cu blândețe.

Robustă, deși la fel de grațioasă în șa ca o dansatoare, Serailla era întotdeauna blajină. Nici alunecoasă nici falsă; absolut imperturbabilă.

– Oricare-ar fi adevărul, maiestate, Turnul Alb pare să fie nu doar paralizat, ci și zdruncinat. Ai fi putut privi Mana Pustiitoare în vreme ce lumea se prăbușea în jurul tău. Puteai face asta dacă ai fi fost altfel.

Simpla nevoie de a acționa. Asta o adusesse aici? Ei bine, dacă Turnul Alb nu voia sau nu putea face tot ceea ce trebuia făcut, atunci cineva trebuia să o facă. La ce i-ar fi folosit să păzească Mana Pustiitoare dacă lumea se prăbușea în jurul ei?

Ethenielle se uită la bărbatul zvelt care călărea alături de ea. Firele albe de la tâmpile îi confereau un aer trufaș, iar Sabia lui Kirukan din teaca ornată îi stătea alături, ridicându-se la înălțimea oricărui ostaș din armata ei. Mă rog, fusese botezată „Sabia lui Kirukan” și se spunea că ar fi aparținut legendarei regine războinice din Aramaelle. Lama era străveche, iar unii susțineau că ar fi fost făurită cu Putere. Mânerul lung, pentru două mâini, era îndreptat spre ea, așa cum o cerea tradiția, cu toate că ea nu avea de gând să folosească o sabie precum un saldaean înflăcărat. O regină trebuia să cugete, să conducă și să dea porunci, lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut face fiind în același timp și unul dintre cei mai buni ostași.

– Dar tu, spătarule? zise ea. Ai vreo neliniște la această oră târzie?

Lordul Baldhere se răsuci în șaua lucrată cu aur ca să arunce o privire peste umăr la steagurile acoperite cu piele prelucrată și catifea brodată, purtate de călăreții din spatele lor.

– Nu-mi place să ascund cine sunt, maiestate, răspunse el țâfnos, îndreptându-se în șa. Lumea va afla în curând despre noi și despre ce am făcut. Sau ce am încercat să facem. Vom muri sau vom intra în istorie, ori amândouă, așa c-ar fi bine să se știe ce nume să scrie.

Baldhere avea limba ascuțită și părea interesat mai mult de muzică și de haine decât de orice altceva – acea haină albastră, bine croită, era a treia pe care o purtase în ziua aceea –, însă, la fel ca în

cazul domniței Serailla, aparențele înșelau. Spătarul Tronului Norilor avea sarcini mai grele ca sabia din teaca bătută în nestemate. De la moartea soțului domniței Serailla, în urmă cu douăzeci de ani, Baldhere condusese în numele ei armatele Kandor pe câmpul de bătălie și majoritatea soldaților săi l-ar fi urmat chiar și în Shayol Ghul. Deși nu se număra printre marii căpitani, el știa când să lupte și când nu, dar și cum să câștige.

– Locul de întâlnire trebuie să fie pe-aproape, zise brusc Serailla, tocmai când Ethenielle zări iscoada pe care Baldhere o trimisese înainte, un individ viclean pe care îl chema Lomas, cu un blazon reprezentând un cap de vulpe pe coif, ce trăgea hățurile calului pe creasta trecătorii din față.

Ținându-și lancea înclinată, el făcu gestul ce însemna „loc de întâlnire la vedere“.

Baldhere își întoarse armăsarul puternic și urlă la escortă să se oprească – și chiar urla, atunci când își punea în gând –, apoi dădu pintonii calului ca să le ajungă din urmă pe regină și pe Serailla. Urma să fie o întâlnire între vechi aliați. Când trecură pe lângă Lomas, Baldhere îi dădu bărbatului cu fața îngustă o poruncă scurtă „să vegheze și să transmită“; dacă lucrurile mergeau prost, Lomas avea să poruncească escortei să înainteze și s-o scoată de acolo pe regina lor.

Ethenielle oftă încet când Serailla aprobă porunca, făcând un semn cu capul. Deși erau alianțe durabile, vremurile atrăgeau suspiciuni ca bălegarul muștele. Dacă aveau să răscolească bălegarul și muștele vor începe să se agite în aer? Prea mulți domnitori din miazăzi muriseră sau dispăruseră în ultimul an și ea nu se simțea în siguranță purtând coroana. Prea multe tărâmură fuseseră distruse de parcă ar fi fost călcate de o oaste de troloci. Indiferent cine era acel individ al’Thor, avea de dat socoteală. Multă.

Dincolo de Lomas, trecătoarea se deschidea într-o scobitură îngustă, aproape prea mică pentru a fi considerată vale și cu copaci atât de răzleți, încât nu putea fi numit desiș. Ferigile, brazii argintii și pinii cu trei ace formau un pâlț verde alături de cei câțiva stejari, dar ceilalți copaci erau veștejiți, cu ramurile golașe. Spre miazăzi însă, aflai ceea ce făcea din acest loc unul bun pentru o întâlnire. O turlă subțire, asemenea unei coloane dantelate și aurii, stătea înclinată și pe jumătate îngropată în coasta dealului golaș, înălțându-se la mai bine de cincizeci de metri deasupra copacilor. Orice copil din Dealurile Negre, suficient de mare ca să umble, știa de ea, dar nu exista niciun sat la care -ai fi putut ajunge mai devreme de patru zile și nimeni nu se apropia de bunăvoie mai mult de cincisprezece kilometri. Legendele locului spuneau că dacă atingi turla vei avea parte de viziuni nebunești, vei întâlni morți vii și chiar vei muri.

Deși Ethenielle nu credea în basme, se înfioră puțin. Nianh spunea că turla era un fragment din Vârsta Legendelor. Cu puțin noroc, Aes Sedai nu aveau niciun motiv să -și amintească discuția din urmă cu câțiva ani. Păcat că acolo morții nu puteau fi înviați. Potrivit legendei, Kirukan decapitase un Dragon fals cu propriile mâini și îi născuse doi fii unui alt bărbat care conducea Puterea. Sau, poate, era același. Ea ar fi știut cum să -și atingă scopul și cum să supraviețuiască.

După cum era de așteptat, doi dintre aceia cu care venise să se întâlnească Ethenielle erau deja acolo, fiecare secondat de un însoțitor. Paitar Nachiman avea mai multe cute pe fața lungă decât bărbatul mai în vârstă, uluitor de chipeș, pe care îl admirase ea în copilărie, ca să nu mai pomenim de firele de păr răzlețe, în cea mai mare parte albe. Din fericire, el renunțase la moda cu codițe împletite a poporului Arafellin și se tunsese scurt. Acesta stătea drept în șa, umerii săi erau vâjnoși, n -aveau nevoie de întăritură pe sub haina brodată, din mătase verde și încă putea mânui sabia de la șold cu vigoare și îndemănare. Ea

știa asta. Easar Togita, cu fața pătrătoasă și ras în cap, cu excepția moșului alb din creștet și a hainei simple, de culoarea bronzului învechit, era cu un cap mai scund decât regele din Arafel și mai subțirel. Cu toate acestea, pe lângă el, Paitar părea firav. Easar din Shienar nu se încruntă – mai degrabă, tristețea părea să -i umbrească mereu ochii –, dar părea a fi făcut din același metal ca sabia lungă pe care o purta pe spate. Ea avea încredere în ambii bărbați și nădăjduia ca legăturile lor de familie să întărească încrederea aceasta. Alianțele prin căsătorie uniseră întotdeauna Ținuturile Pârjolute de dincolo de Hotar, la fel de mult cum o făcuse lupta lor împotriva Manei Pustiitoare.